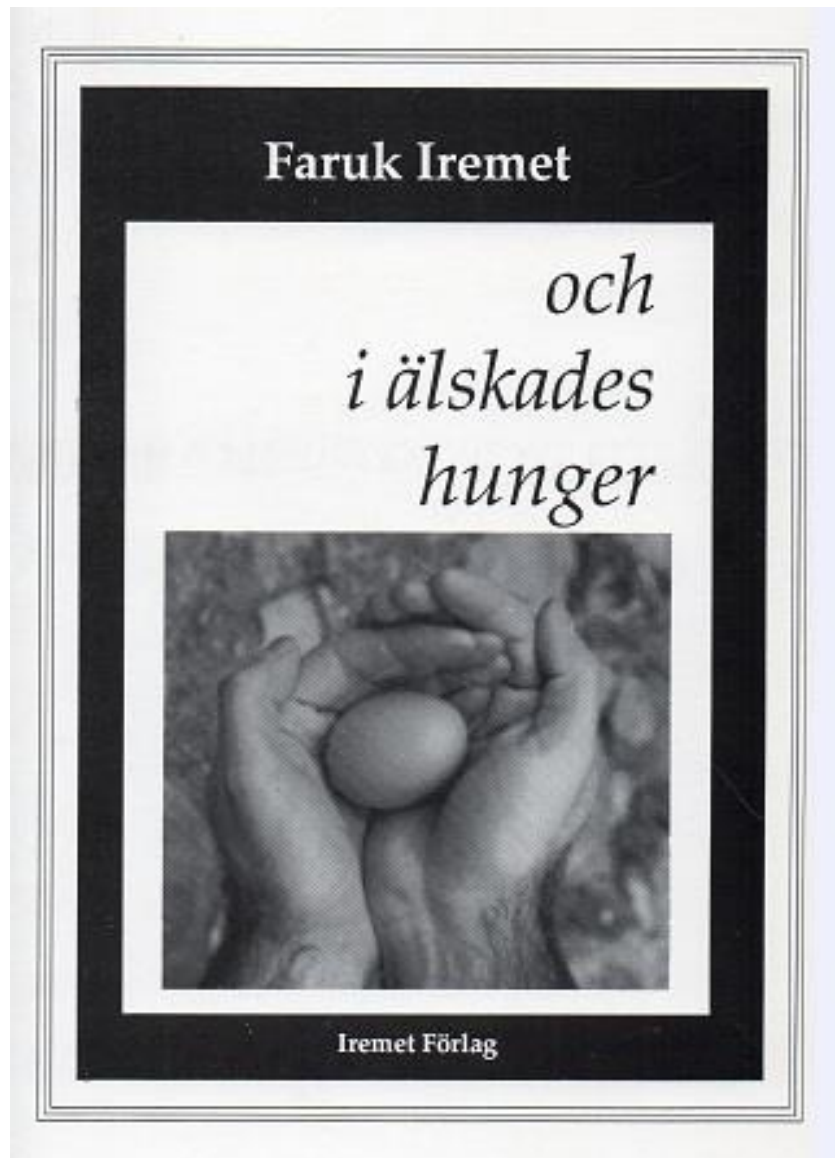

Faruk Iremet
och i älskades hunger

Dikter

Iremet Förlag
Januari: 1994

Omslag: Kristina Folgert
Illustrationer: Faruk Iremet
Sättning - Tryckning: Sara

© Iremet Förlag
Box 4014
128 04 Stockholm-SWEDEN
ISBN 91-97 20 69-0-3

INNEHÅLL

<i>Och i älskades hunger</i>	<i>3</i>
<i>Mitt sällskap</i>	<i>11</i>
<i>Morgondagens solnedgång</i>	<i>13</i>
<i>Ryttaren</i>	<i>15</i>
<i>Nattens regn</i>	<i>18</i>
<i>Din doft</i>	<i>20</i>
<i>Bli inte arg på mig</i>	<i>21</i>
<i>Svett</i>	<i>23</i>
<i>Starka tobaken</i>	<i>24</i>
<i>Den oändliga blå himlen</i>	<i>25</i>
<i>Hälsningar</i>	<i>26</i>
<i>Törstande tårar</i>	<i>27</i>
<i>Du</i>	<i>29</i>
<i>Mammornas hjärtan</i>	<i>30</i>
<i>Sömnens skymning</i>	<i>31</i>
<i>Ökenregn</i>	<i>32</i>
<i>Mitt baneskott</i>	<i>34</i>
<i>Törst</i>	<i>35</i>
<i>Järn</i>	<i>36</i>
<i>Hunger</i>	<i>37</i>
<i>Och gick</i>	<i>38</i>
<i>Brudklänning</i>	<i>39</i>
<i>Steglös</i>	<i>40</i>
<i>En man</i>	<i>41</i>
<i>Som inte mörknar</i>	<i>42</i>
<i>Förankrad</i>	<i>43</i>
<i>Igen</i>	<i>44</i>
<i>Barnens falnande ögon</i>	<i>45</i>

OCH I ÄLSKADES HUNGER

-/-

*Morgonens,
letande efter glädjefyllda syner i spegeln
jag själv eller Vansjöns gnyende
ännu en gång utan utan att missta mig,
bär jag en sommars glädje i mitt hjärta.
mina ögon förnimmer
hur natten lever en farlig förbindelse
och i förbindelsens famn
spräcks ägghinnan
förbreder mig för att fly från tiden utan sol
utan fjädrar
med ofärdiga ringar.*

*Av barndomsminnena,
kommer jag bäst ihåg moster Zara,
varför det ?
Jag gläntar på barndomens ridå
jag växer i tidens famn,
idag.*

*De stal från mig
mina barndomsminnen
ingenting är hemligt nu
sagorna du berättade
de förbjudna vaggvisorna du sjöng
allting lämnades kvar i det förflutna
i det stulna...Minnena, moster Zara.*

*En av dagarna,
en solig dag
hoppade jag från hustak till hustak, nådde dig.
och på innergården,
under vinrankorna, satt vi stilla
tittade på varandra.
Idag vet jag inte varför?
Jag längtar efter dina sagor
ert bageri av trä
bullarna jag stal?
Och dig tänker jag på moster Zara...*

*Det sista jag hörde om dig,
du har flyttat från Siverek till Izmir.
Försvaret du vinrankorna där också
eller som jag, känner du dig trött?
Vem vet, kanske
har du barnbarn som lyssnar till dina sagor.*

*Min pappa såg
inte sina barnbarn.
Mamma, kanske av rädsla,
trångar oss,
för att få smeka sina barnbarn.*

*De kvinnorna jag älskade var utan namn
och jag har förlänge sedan glömt deras ansikten
men den som ska bli mamma till mina barn
har ännu inte mina ögon funnit
moster Zara...*

*blommornas liv -är endast en sommar-
de kan inte undanhålla sin skönhet
från Karacadags frost
för att skydda min ungdomskärlek
blev jag osams med mina ofödda barn
så förskräckligt,
trötta, är min spegelvråns ögon.*

*Vilket namn ska vi ge den grundlösa åtskiljningen?
Ska vi hitta nya namn,
till vår nya kärlek?
Eller ska vi fly igen,
av orsakslös filosofisk rädsla?*

*Vilken hjälp väntade vi?
Svarta föl vänder sig från livgivaren
duvan förnekar sitt ägg
lammen drar sina läppar från torra spenar
blommorna pryder inte längre,
som förut, mina vaser.*

*Fjädrarna har plockats.
Jag äger ett hjärta utan vingar
som jag älskar dig,
trots min filosofiska rädsla...*

*Så många sömnlösa sidor
så mycket ruttonhet,
så mycket ihållighet,
ändå kunde jag ge liv åt hoppet
och glömde inte drömmen att bli far.*

*En sommarglädje är dold
i fåglarnas kvitter
vid älvstranden
av trädens skugga
av båtarnas ljud, blev skrämmd
böljade i mina rader
med vinden i min vän Dilo's gråa hår.
Så naken har himlen klätt av sig
kastat sin BH
gömmar sin skam med ett löv
jag var ointresserad att se.*

*Den skammen,
den blygheten omringade mig,
men ändå bär du i din livmoder
av min blyghet, ett foster
varför,
har det blivit dödsdömt
det förbjudna,
inbillade förhållandet.*

*I ögonens pupiller ett naket liv
som ännu inte vet av oanständighet
det vackraste är det förbjudna,
jag kysser läpparna av min förbjudna kärlek
mina läppar,
är fångna av det glas som lyfts för att skåla.*

*Jag hade inte för avsikt att bli berusad
jag tänkte inte bli bortglömd
jag tänkte inte gräta i dina ögon
jag önskade inte glömska.
Grät inte,
jag ber dig...
Dina tårar ska inte bränna mig
Mindre än en sekund
Blev en nomad kvar till gryningens frost*

*Jag är en ungdom som älskar mitt land
till guds rike
landet är dränerat på kärlek,
gryningen är utan vakt,
hennafärgade rapphonor skjutna.*

*Ännu en gång utan att skämmas,
ska jag säga?
Vad jag älskar dig,
förälskade fosterlandslöshet.*

*Om någon i hemlighet
frågar efter mig
kyss mig på min panna
för att jag inte ska glömma, vad det handlar om.*

*Moster Zara,
min mamma,
min pappa,
minnesgåvorna, allting är värt att älska
nu är det i smärta en illusion.*

*Men ändå kämpar vi mot,
i torrlagda älvar,
i vulkanernas explosion*

*Det är nytt mina ögons ljus
nu skrivs sagorna med hjältarna,
rymlingarna är gränslösa.
Pennorna är modiga antologier...*

*Vinrankorna bär kart,
minnena har jäst,
tårarna bränner inte som förr,
hoppet, lever min sköna,
hoppet, de bullar jag stal,
ligger i gläntande barndomsminnen.
Det var ett fosterland,
som blödde...
i hjältarnas sår
i älskandes hunger.*

(13-26). 5. 1992 Uppsala-Stockholm

MITT SÄLLSKAP

*Du kom med vindarna
som blåste in från horisonten
du var Demeter låg obunden eller något...Sånt...
Hur kunde tiden bli havande i mitt hjärta?
Och hur kunde jag bli skyldig
till den svidande längtan?*

*Nu måste jag be till Helios
ingen mer skymning till kärleken
vinden, stormar,
vill leva mina smekningar med din doft.*

*Jag har haft så ont av
att plockas från min gren
var det kärlekens smärta?
jag ska aldrig älska så
och aldrig dricka så
av någons hjärta till glömska.
Men än har jag tårar kvar att fälla...
Om jag bli kär igen.*

*Förlåt min älskade,
tidigt lärde jag mig tvivla på allt
mitt livs drömmar har varit öken
och de var mitt sällskap.*

*Att dansa med öppen famn mitt i ökenstormen
och sjunga ut ditt namn vid horisonten
skriva med tårar i sanden i vintergatans mörker.
Får jag säga hur det känns att vara för tung
för sin egen vinranka?
Eller vara en sinande källa med rysningar
att känna dig så nära mig är en dröm
och så intim.
Till min evinnerliga ensamhet invigde jag dig....*

MORGONDAGENS SOLNEDGÅNG

*Vi gjorde slut med tiden
tiden stannade,
och vi var dimman
fingrarna smekte varann
och fingertoppen rörde vid svett dropparna
som brände och försvann så fort, kändes inte.*

*Jag ser dig inte
du är så långt borta
men ändå nära mig, din röst genom telefonen.
Efter alla leenden letade jag efter...
Morgondagens solnedgång.*

*Gör inte så, vill du att jag ska gråta?
Nyss torkade svettens droppar
och min hy har förlorat barndomen
jag sprang efter men den var snabbare än jag
-och kärleken i sin tid-
med trötta ögon, sprang vi efter tiden
jag vill att mina ögon ska vakna upp,
ur sin dröm och gråt.*

*Jag har haft synen
och såg med ungdomens kraft
men nu har vi hamnat
vid ett runt bord och dricker ibland
tillsammans
en kopp på kafé.
Berättar för varandra
om ungdomstidens sagor,
med förlorade barndomens hy.
Ändå bultar kärleken i sin plats.
Du är nära mig,
men var är jag ?*

*Kärleken ger inte samma smak,
tårarna som rinner,
blandar sej med svett,
hamnar i mörkret,
med morgondagens solnedgång.*

*Jag börjar bli kär igen
i dig, som du
i knopparnas explosion,
börjar allt på nytt.
Den kärleken som aldrig jag förlät,
förläter jag nu, med längtan.
Du sitter på en annan plats på jordklotet,
som kallas tredje världen
och det tar första platsen
första land i mig
jag är inte hemma här
och främmande för människorna
men kärleken är inte främling
i detta land...*

RYTTAREN

*Tyst var kvällen
hur många var bortglömda i mörkret
eller vakna med solstrålarna
i den långa skräckfulla lugna ceremonin
fantasin var tusen år gamla sagor, med skräck
kroppsuppvising med eldflammar så naken
kroppsvisitering med så djupa vågor
i nattens heta mörker,
att skrika till den oändliga
krinnliga skönheten som var utan form.*

*Ryttarens galopphäst,
behärskad av svettluft,
har vandrat med en sårad kropp,
som plågad värk i vrede.
Så var det blygheten,
en ung man som ännu inte blivit kysst
en fullvuxen krinna,
som visste hur hon ska göra bort sig,
att älska utan skicklighet
att lukta en man på nära håll
och smeka med sina vilda ögon
ett leende med den hungriga fantasin
ett skratt, kallt och främmande för känslorna
främmande mellan väggarna,
och skickligheten...
som ger stort tal och stora ursäkter.*

*Sånt var det inte nöjet -efter-
med första smekningen.
Den första ryttaren,
som blev utsuddad med tiden
bortglömd med sina galenskaper
gömde sig med sin rädsla
med ett gammalt musikstycke som var zazaiskt
om en zazaiskt första furste.*

*En saga som har sitt förflutna
i jordklotets kärna med iskall värme,
en kyss till den oskuldsfulla kärleken
en dans till det obrutna hoppet,
frågor..
Som ett svärd -tyst-
bärs en bloddroppe med längtan.*

*Ryttaren måste vara försiktig
när ålderdomen glöms bort
utan att passa i tiden
med en sida av oss -skamlighet-
med en sida av oss -stolthet-
gömmar skuggorna de riktiga objekten
drömmen om glädje,
drömmen om fantasi,
drömmen om att inte bli bortglömd
mellan eldsflammorna
som brinnande ögonkast,
utan känsla var det inte -kärleken -.*

*Jag dansade en zazaïsk dans
med solnedgången över Ararat
och du blev historiska böckers sidor,
som inte tog slut i livets bok.
En dröm, med en zazaïsk ryttare -nedtrampad-.*

*Jag i din upphetsade famn
som en armenier,
som en zaza,
som en förlorad oskuld
en saga av historien
en dans, med solnedgången.*

*Den zazaïske ryttarens svärd bröts itu
blev flera bitar,
de bitarna lovade en återkomst -det är vi-.*

NATTENS REGN

*Sköna, jag är din gäst
lägg fram en bädd
med din doft
vill jag känna dig.*

*Som nattens regn,
gömde jag mig under regnet
mina läppar är törstiga
som sprucken jord.*

*Är det armod
ditt hjärta av stål
dina eldtårar bränner mig.*

*Bergstoppen ett sörfjande barn
på mina axlar
din smärta
dina tårar fyllde groparna.*

*Min regniga natts drottning,
min oskuldsfulla,
du mitt första ögonkast
din doft av tårar
min påminnelse
under eld.*

*Ditt skrik
som Vansjöns törst
jag är ett löv
singlande från mitt träd
på hösten,
med vinden,
tår...*

*I stjärnregn,
hägrade du
längtan efter dig
och eggelsen
i mitt hjärtas kammare...
I din famn
skördade jag,
mina tårar,
med längtan...*

DIN DOFT

*Som en flyktfågel,
som ett frö, från avlägsna platser
som en tår, från ledsna ögon
utan att veta,
hamnade vi i exilliv
blev främlingar i en främmande famn
i en främmande säng
med främmande...*

*En varm kyss,
kan inte ge den känslan
vilken glädje för mina rostiga ögon
att se dig.
Från mina fönster,
bläser din doft in,
med sommarvinden.*

*Fyra tusen kilometer på flykt, på vingarna
fyra tusen kilometer från gränsen,
fyra tusen kilometer med tankarna inne,
fyra tusen kilometer din doft kom till mig
med sommarens milda vind.*

*Tiden är inne,
tranorna på flykt igen...
Våra tankar,
med längtan på flykt...
Som fuktig bris, från Tigris...*

till min far...

BLI INTE ARG PÅ MIG

*Av kärlekens, av dödens tysthet,
gjorde vi tunnlar mellan oss.
Mynningens sken, gryningen
-dödens gravar är tysta-
När blommorna slog ut -knopparna-
gjordes melodier av regnbågens sång
i nattens
mörka tystnad.*

*En av dina sidor är fängelsedömt mörker
kärlek, med vingar i den blåa himlen
hjärtats rättegång
av tårarnas sorg, slog knopparna ut,
kan kärleken bli besegrad
i dödens tystnad.*

*Att älska, blodiga läppars fukt
på mina torra läppar
det rinner från mina ögon
vårans beröring som dans, gjorde oss yra.*

*Vet du hur en ros slår ut ?
Eller vissnar med morgonens dagg ?
Och hur ensamheten omfamnar natten ?
Så med deras sorg, skapade jag i mitt hjärta dig
som en stormvind.*

*Det har brustit för tusentals.
Gryningens vind från höjderna
som en snöflinga vit.
Från höstens torra grenar
faller melankoliskt
allt blir bortsuddat från sidorna
illusionen-vad vill de av oss
en tro på en främmande gud?-
är det inte din virvelvind
bläsande från land till land, när mig
en vind, en sorg -din ensamhet-.*

*Av torra blad
gjorde jag en födelsedagspresent åt dig, pappa...!
för att min kärlek ska nå dig med gryningens vind.
Bli inte arg på mig
för att jag inte sände barnbarn till dig,*

*jag ville inte att de skulle göra dig bedrövad
i din ensamhet
att de inte ska gråta,
duuu!
som en legend ska de minnas dig
regndroppar som växte till orkan
med dem blötte jag ner mig
med mina tårar
ackkk!
döden artalar inte tid.*

SVETT

*I djupet, i mörkret,
tänker
och tankarna -en blix-
som slår ner i trädet
djupt.
Skrikande vaknar jag
i mina mardrömmar
svettig...
Blixten slog i trädet.
Solen torkade öknen.
så mycket man tänker
för att hindra
mardrömmar och tårar...*

*Jag vaknar,
jag vaknar...
Alldeles svettig...Varje kväll
en trä, en trä tre...
Efter varandra varje gång
byter jag linnen...*

*Längtan bränner i mig
jag är en öken
jag är en lidande...
Jag är en längtande...
Alldeles ensam
när jag tänker...*

STARKA TOBAKEN

*Hur är det med dig min kamrat ?
Vi har inte träffats på länge
det känns så länge sedan för mig
kanske är det det ?*

*Orden har gömt sej,
meningar,
känslor..
Ögonen berättar allt
som vi vill
hemliga känslor bakom orden...*

*Hur är det med dig min kamrat ?
Solen sken,
blommorna slog ut,
men vi såg det inte tillsammans.*

*Det här är livets kamp
kärlekens,
känslornas,
och för mig -vår...*

*Känner du ?
Som jag känner nu,
för dig,
hemma hos mig,
för den starka tobaken
vars lukt jag fortfarande
bär med mig.*

OÄNDLIGA BLÅ HIMLEN

*Idag är jag så full av glädje,
Jag vet inte varför
i mitt innersta inre
vill jag skratta
och vara entusiastisk.*

*Jorddamm till rök,
sten till jord,
Jag vill röra ihop allting,
jag vet inte varför,
jag är så full av glädje idag.*

*I mitt hjärta finns det inget agg,
i mina ögon finns det inga tårar,
Av glädje flyger jag
till den oändliga blå himlen
med alla mina fredliga tankar.*

Tidigare publicerad i tidningen "Öz Dيارbakur" "Falköpings Tidning"

HÄLSNINGAR

*Skriv till mig säger du
hur ska jag kunna skriva till dig
min hand kan inte hålla i en penna
jag kan inte samla mina tankar
jag respekterar dig, så oändligt
men, hur ska jag visa det ?*

*Lyssna till din systerson, poeten
sök efter min respekt,
mellan raderna i mina dikter
kanske skickar jag inga kort, eller skriver...*

*Men jag kan skriva en dikt
från mitt hjärta.
En glädjefull, sann dikt
felet som jag gjort
kan jag kanske rätta till
på så sätt.
I mina dikter kan jag berätta
utan tillgjordhet.*

*Moster, kanske du också är som jag,
ensam. Din själ är ren,
ditt hjärta är fyllt av glädje.
Du är en mor som älskar dina barn.*

*Hälsar till dig, hälsar till den vännen,
hälsar till den som ska öppna sina ögon mot jorden
alla obefläckade spädbarn
och deras framtids förhoppningar.*

TÖRSTANDE TÅRAR

*De sårade mig,
de lämnade mig inte ifred
för din dofts skull
förbjöd de mitt leende
mina tårar är törstiga
tävlar mot dem
de trodde inte att jag hade mod.*

*De förbjöd mig
jag gav dig ett namn
för mig blev det ett mål
på mina axlar -ett dibarn
du, min vår
din underbara doft, mamma
tiden,
och allting,
blev kvar på din sida,
gråt inte,
gråt inte...
Dina tårar ropar efter mig.
Jag är så avlägsen, mamma
jag är avlägsen...
Det är möjligt att jag inte ser solen
kanske brinner jag i elden
men navelsträngen,
finns kvar mellan oss.*

*Våra hjärtan är utan rost
kärlek,
som din doft
och jordens doft i gryningen
jag skriver vem du är...
Jag är en bonde
skratta,
gråt inte
mitt hjärta blev tusen bitar
och bland de bitarna
fanns du.
Sårad,
på din bröstborg
en vass kniv
vilken smärta...
Mitt land...*

Översättning från boken "Rondikê çavên tî"

DU

*Jag tänkte på dig mamma
och alla mammor igår kväll
i mina ögon fanns det tårar
jag längtar efter dig
och du tänker på mig
jag vet att du älskar mig
jag hör varje dag i mitt hjärta
med smärta
jag längtar efter dig
jag längtar efter er
jag är långt borta från dig.*

MAMMORNAS HJÄRTAN

*När jag går
låt inte dina ögon fyllas av tårar
öppen famn, full längtan.
Jag skickar ett brev till dig
i mitt brev är mitt foto kanske söndertrasat
mitt ansikte syns inte.*

*Jag vill inte ha dina tårar
i ditt inre flammar det
för mitt foto
bara vet detta, mamma
om man går
finns det alltid -ett tillbaka-
i återvändandet finns en egendom -kärlek-*

*Längtan, kärlek,
det finns ett stort välkomnande
i alla mammors hjärtan finns den känslan
och där finns smärta.*

*Men du, mamma
din längtan efter sonen ger smärta
kärlekens kedja till sonen.
Går jag,
finns det alltid ett -tillbaka-
folkets och familjens
pelare är mammorna.
En son skickar ett brev
och ett ansiktslöst foto.*

SÖMNENS SKYMNING

*Tyst,
och ensam
kvärs härskande har
i nattens himmelsrike
med stjärnorna.
Jag var en av dem
glade ut min ensamhet till svärfjande mörker.
Eldskenet,
skänkte längtan
i sömnens skymning.*

*Värst, att förlora
det som man inte har ägt
att glömma bort
det som man inte har tänkt.*

*En läppsmekning
väntetiden av allt
som är hemligt av nöjet.
En kram som har all värme
i ögonens kalla rum
gömmar sej flykten.*

*Kanske sant, efter oss smyger
en droppe av regnet på natten.
Det blev hav i hjärtat
av den smekningen
andra får platsen i mina ögon
du får mitt hjärta...*

*Ditt skrik
som Vansjöns törst
jag är ett löv
som singlar från mitt träd
på hösten,
med vinden,
tår...*

*Under stjärnregn,
såg jag dig
jag längtade efter
och jag kände eggelsen
i mitt hjärtas kammare...
I din famn
lärde jag mig att plocka,
mina tårar,
med längtan...*

ÖKENREGN

*Jag har älskat
så mycket jag kunde
från en igelkottstagg,
till smärtan från ett slagsmål
från en sörjande mamma,
till ett föräldralöst barn.
Så vad finns det för gråt
i den stinkande världen
den människa som inte har sprungit
från den fruktan
den är jag kär i.*

*Nåväl, så är en modig människa
har inte känt fruktan
med sina unga händer
färsk är kärleken
som en knoppig gren om våren.*

*En lång väg att gå
blod har trängt in, tårar har krävts
jag kan inte säga att man inte
gråter av längtan
meningen blir då lögn
min kärlek blir då lögn
det blir lögn
lögn...
En knoppig gren om våren.*

*Jag har älskat
så mycket jag kunde
från vårt hems kanariefågel
till en vild björn på berget
från knopparna vid gravstenen
till månhusets sken över fångelset
vad finns det att älska i den kärleken
som de inte flydde från
jag blev betagen.*

*Nämligen, så är rosen
livskraftig är knoppen
uttorkat är det förflutna
från aprilstormens vind,
det resterande är ökenregn.*

MITT BANESKOTT

*Mitt hopp,
min påminnelse,
utan dig,
är jag under förtryck
är jag en slav.*

*Du är botemedlet mot mitt onda.
Du är mitt baneskott.
Du, min kärleksglöd i mitt hjärta
mitt enda...
Utan dig,
jag, utan ditt namn,
är jag en slav.*

*det kan hända,
jag är ett pennstift.
Det kan hända,
jag är ett ord i ditt lexikon.
Det kan hända,
jag är en droppe av ditt blod.
Det kan hända,
jag är rädslans oräddhet.
Det är jag,
det är jag,
ditt smärtskrik
under dina smärtor
det är jag som är sårad
du, mitt hopp
alltid efter älskog,
du, min kroppsvärme.
Dina tårar bränner mig
hastigt som gryningens frost
blev herdens uppbrott*

TÖRST.

*Vrande snö slår mitt ansikte
samma längtan som i mitt hjärta
blodstårar rinner ur ögonen
så avlagset är mitt land.*

*Vi kommer med öppen famn
då glömmet ni inte oss
ni förstår oss
sjunger samma sånger.*

*Vänta, en dag ser du
på vad sätt
barnen kysser blommorna
i ett fritt land.
Jag är törstig
mina läppar är spruckna.*

*För en kram
sår jag blommor över mitt land
och kärleken
inom alla människor.*

*Om världen var full av
kärleksfulla människor
skulle inga tårar falla
över mitt land.*

Tidigare publicerad i "Falköpings Tidning"

JÄRN

*I ögonens djupa tunnel
lämnade jag hårda spår av livet.
Så krävde mig längtan
många års smältning -järn-
rann i väg i spåret
bildade din kvinnliga form.*

*I minnenas tunnel
ensamhet,
av livet,
som doften av nattens drottning...*

HUNGER

*Jag,
det vita i nattens mörker
på vintern
du,
Sommarens måne.
Jag,
obegränsad i ditt månsken
du,
öknens hav,
sommarens värme
och min törst
i din famn,
som ett ammande barn
hungrig...*

OCH GICK

*Vem var det i min famn
vem var det med sin gråt
vem var det som jag älskade
som inte vände sej om och gick.*

*De var inte så långt borta från mig
dina skräckfyllda ögon
jag var bara ett steg från dig
du, och dina skrämda ögon
de bar tårar och de såg inte mig.*

*Ditt hår, mellan mina fingrar
flöt som vatten
viljan -jag sa det går bra-
att hålla om -någonstans tappade jag bort-
mitt liv sedan...
Mitt hjärta brändes.*

*Jag, utan dig
du, vände dig inte om och gick...
Var är nu mina tårar ?
Det kan hända att du har gömt,
någonstans,
utan förhör, utan frågor.*

*Min ros, vinterns ros,
din doft, ack...det har blivit så tyst
rapphönans sång har tystnat.
Min längtan efter dig
i smärta blir till musik.*

BRUDKLÄNNING

*Av känslorna skaffade jag -kärleken-
gjorde gud av den.*

*Mörkrets röst i dina ögon
likt en dans
strålade jag ut -önskningar-*

*En hungerkänsla,
i våra hjärtan.
Oinspererat kommer fortsättningen
vi klädde mörkret i brudklänningen.*

*Utan ljus,
kylan av mänskenet -så skaffas värk-
födslovändorna resulterade i en vär
så min kära..
Av känslorna skaffade vi -kärleken-
Vi klädde mörkret i brudklänning
i revolutionens natt....*

STEGLÖS

*Så var det
att från mörkret
landa på fjärran ort
med spruckna hälar.*

*Lukten av kroppsodörer
från steglösa steg
så okänsligt var det
ljudlösa skriket
snöstormen täckte över
vägarna hem.*

*Ändå steg solen upp
smekte mitt frusna ansikte.*

*Svag, men ändå
solstrålarna var vägen,
utan spår.*

EN MAN

*Satt på kajen
ensam
vågorna kittlar hans fötter
satt,
ensam,
tyst,
på en stol
hans hjärta, krossat
hans huvud föll
mot knäet,
mörk natt
krossat hjärta
kasta,
ska inte bli kvar
den sorgen i dig
en man
satt på kajen
ensam
den i mörkret
det var jag.*

till min bästa vän Maria Sahlgren...

SOM INTE MÖRKNAR

*Så många år, i sånglösa kvällar
lika hemlig som en dikt -är jag-
ack, om jag kunde hitta mig själv
i dina smärtefyllda tårar.*

*Det meningslösa om jag det säger,
Förstår du hur mycket jag är hemlig
i smärtefulla korsade hjärtan
det jag vill av dina tårar, är gryningen.*

*Fråga inte hur det är med förräderi
i dina tårar är jag dold,
utan förräderi, utan smärta,
det är en sommar, kärlek...*

*Igår var jag en resande från någonstans
idag i din famn längtar jag efter morgondagen
och för att torka i smärta, alla tårar...*

*I sångarna, i meningar...
är noterna hemliga uppfinningar
i ögonens pupiller ser jag fjärran
som inte mörknar när skymningen faller
du,
morgondagen utan uppväxande förräderi -gryningen-
så fint i din famn smeker jag,
min ungdomstids vär...*

FÖRANKRAD

*Av din längtan kastade jag eld,
på blåsiga bergstoppar.
I mina händer,
kylan,
som höstens nare -värk-
i mitt hjärta, av eldsflammor,
utan värk -din kärlek-
du harvade, min oharvade jord
-mitt hjärta-
som blödde...*

*Med mina naglar,
bringade jag smärta
av din längtan brändes jag ner.
Om du visste vad som styrde mig
som gjorde eld på snön
i stormiga bergen,
levde jag utan tid
varje sekund -utan dig-.*

*Varje hörn, förankrad.
Längtan som eld,
som blåser med vinden.
En sjukdom,
och ett anfall av frossa
gör hela min kropp
-skälvande-*

IGEN

*Igen, i våra ögon -tårar-
igen, så tyst.
Våra smärtor -våra sår-
och som vårt träd -uttorkat-
utan väg, utan vatten,
och utan ett ord är vår sårade kärlek.*

*Svärmod, och utan dig smärtor
gör mig sårad
utan dig, utan din kärlek -jag-
så törstig, utan solstrålar är jag.*

*Var är den gamla kärleken ?
Var är Mem och Zin* ?
Var är du ?
Titta, var är jag...!*

*Dina svarta olivögon
nu, utan gräns blev mina dagars nätter
ditt ansikte slog ut,
som blommor, som knoppar,
slog ut i mitt exilliv...
Utan dig, utan din kärlek -jag-
jag finns inte,
jag är bortglömd.*

**Mem och Zin är ett kärlekspar i den kurdiska sagovärlden.*

BARNENS FALNANDE ÖGON

*Rädslan,
ändå en del av oss
så fruktansvärd rullar filmen vidare
obarmhärtigt
och glädje i ögonen,
av livets moder
och jag går vilse
i skräckens tunnel
tills du tar mig
ur min rädsla.*

*Rörig,
ändå så mottaglig mörkret
så stum och lugn växten
din hoppfulla glädje
kramar mig i sömnen
och går jag vilse på Svearågen
tills du väcker mig
ur min växtdröm.*

*Kärleken,
första steg med gryningen
säg inte glöm
i smärta skaffade vi
den raskheten
i barnens falnade ögon...*

FLYKTEN

*Hur ska jag känna ?
När jag inte har valt flykten.
Hur ska du känna dig ?
När havets vågor väljer dig.*

*På olika håll i ruinerna, vi blev byggda bit för bit,
det är vi som halvmörkt bland livets sidor
spillde omkring solen med speglingarna
där, tog det slut
sorgens sista arsnitt med din längtan.*

*Flykten härskar mig
flykten skrämmer bort mig
flykten torkar bort mina rötter
flykten är inte vald av mig.*

*Hur många vårar ?
hur många gränser vandrade jag över ?
För att nå dig
och hur många målningar gjorde du ?
Och hur många av dem, speglade FRIHETEN.*

*Flykten var friheten, friheten var flykt
till slut valde jag båda.
Allting hade sitt pris och jag har betalt,
att slå fast mina rötter på regnbågen
-riva ner sorgens mur i mig-
skulle solen svika mig ?
Skulle jag rasa ?
Eller bära glädjen till varje pris...?*

*men vad är det för mening då ?
Om jag inte kan älska med dig,
som ett glas vin i mina ådror.
Att kliva in i dimman
och flamma i evigheten
-i dig- utan mur.*

*Hur ska dina ögon se ut ?
Ska de speglas i mina som solstrålarna ?
eller falla i din längtan.
Min morgongäva till dig
det är dyrbar tid av mitt liv,
som har längtan efter -vär-*

*Det var så breda önskingar
då, kräddes mod,
leka eller förlora...
Men jag förlorar aldrig,
blir bara sårad.
Jag lovade mig själv att inte bli sårad.
Första löftet glömde jag bort
men nu lovar jag,
att inte glömma bort mina löften.*

*När natten svalnar,
efter den sköna, soliga dagen
svävar jag till dina drömmar
med fågelkwitter
med ett lugnande klassiskt musikstycke
som doftar hav,
som har havets doft.*

*Gråt inte mer,
min tunga svider, kära...
När jag torkar daggdroppar av din kind
och jag tänker på dig
tänker hur evigheten ska se ut i din famn ?
När elden inte har tårar
flykten fasta rötter
då kan vi värdera friheten
om det är, den kärleken som vi väljer.*

SÅ ÖM

*Jag tänkte,
om jag var jag
som var tyst i tristessen
kärleken är så öm
du...*

*Drömmen av tusen år
att trivas
ack, så gammal
känner jag mig
som en fisk på ett spö
Med ett svidande hjärta*

*men ändå en sista ed
som en främling
vår stolthet
som blev jagad av ökenvargar
som en fisk på land
kärleken
var så öm
en smärta i kvällens tynnad.*

EXILBLOMMAN

*Du slog ut i min ensamhet
i min dröm
de vägarna som jag inte hade tänk på
där vandrar jag nu, sen jag blev avlägsen er.
Frostbitna blommor slog ut igen
de blommorna på torkade grenar
vi är inte medvetna om, att tiden går...*

*Livet som man vill leva,
är som en blommas liv
livet man lever.*

*På andra språk älskade vi, andra skönheter
och i andra länder har vi levt
trots den längtan vi känner för hemlandet.
Vi har levt med våra sårade hjärtan
de lät blommorna vissna, i min ensamhet slog de ut.*

*Det finns inte slut
det finns ursäkt
när man rymmer
när man springer
då exilblomman slår ut i min famn.*

*När jag trampar på jorden
då torkar jag svetten
med vänster hands pekfinger.
I våren, enbuskar, blommor, knoppar
i min ensamhet, mot längtan
slår exilens blommor ut i min famn...*

SLOCKNAD VULKAN

*Kärleken till dig ger mig
den längtande kraften
när Tigris rinner uppifrån
och ritar gränserna tillsammans med Eufrat.*

*Min kära kommer du ihåg
vi gick tillsammans över De tio ögonens bro
och tittade ner i Tigris virvlande vatten
vi undrade över vårt öde.*

*Vi tänkte på barn, en familj...
Ödet virvlade oss till landsflykt
vi går ut med Diyarbekirs stadsmur
en cirkel som sluter sej
och här ser jag inte
något slut eller någon början.*

*Den kärleken, som vi tänkte för oss
är full av skuggor nu
allting kan förändras
men inte kärleken till Zazaistan.*

*Det har gått ännu en dag
vi har en ny sida att skriva på
den dagen som har gått
hämtade med sej agg
när den aggen vänder sej mot kärleken
slår Tujan ut med blommor på vårt berg
den dagen skiner solen över vårt land.*

*Kärleken till dig min kära
den längtan till frihet utan rädsla
Karacadags slocknade vulkan
har nu sitt utbrott i mig.*

*Glöm mig inte, jag glömmet aldrig
våra mullbärsträd
kanske har vissnat
men fåglarna har inte slutat
att kvittra på grenen.*

Tidigare publicerad i "Falköpings Tidning"

NÄR VI LEVER

*När jag vill skrika
trårtom bli jag tyst
inte ett ord
och då ser jag dig
du har också förändrats
också du är tyst
vi vet, kanske vet vi ej
men det finns en ändring
mellan natten och dagen
med sömn liksom strutsen
stannar inte tiden
när vi lever..*

FÖRLORADE TIDEN

*Du har växlingar som ett värräder
men den gamla tiden har gått
våra ungdomssånger som blev snö
med den förlorade tiden.*

OLIVBLOMMAN

*Om du går en dag
ifrån mig
om jag inte märker
att du hamnar på avlägsna platser
utan mig
skratta, gråt inte.*

*Jag skyddar dig
från värme, från kyla
för att dina blad inte ska torka ut
jag hämtar hav
och på himlen ska inte solen saknas
jag hämtar gryning i mitt hjärta till dig.*

*Naturligtvis är vägen snabb
-den tiden som går-
men vi är medvetna om
tiden som rinner bort
de sekunderna
till dig i mitt hjärta
har jag hämtat tiden man behöver
för att leva
för att livets träd inte ska torka ut.*

*Det räcker med våra tårar
vi måste tillbaka till våra platser
om jag drar mig iväg
när den tiden kommer
plocka solen med ditt hjärta, till mig...*

*I mitt mörka rum
bunden av handbojor
den doften som du har hämtat med dig
gav mig, en dags glädje.*

*Vi gav nya vägar till floderna
för deras rinnande
för lemadens framtid
planterade vi nya skott
för att det ska leva
i smärta -kärlek-*

*Vi har inte förbjudit varandra
kärleken,
eller,
hatet.*

*Det jordklotet som vi bär med oss
i vår bröstorg.*

*Det har vänt sitt ansikte mot solen
min vän i min cell -mossa-
på mitt skjortslag -olivblomman-.*

MIN SKÖRA

*Inne, ingen torkar tårarna
ute, fryser mina tårar
så är det.*

*Kylan, kärlekens dimma
omsluter nattens mörker
jag är så tyst
det är så, tysnaden blev min vakt
så är det.*

*Jag har efterlämnat en dikt
som ska bli en sång
för att mätta gitarrerna
jag vandrade på de tomma gatorna
under neonlampornas ljus
ett skratt,
ett skrik,
ännu en gång orättvisa
en gång till tar tankarnas fiender
ett liv
så är det.*

*Kylan,
tysnaden,
har omslutit natten
det går en färg från kajan
jag är en betraktare.
Tågen som går
flygplanen som lyfter,
så är det.*

*Jag gömmer det förflutna
i mig,
som en present.
Den vägen gjorde mig
avlägsen mig själv.
De prästkragarna
som jag gav dig
av deras blad
uppfyll din önskan,
så är det.*

*Bryt inte
riv inte
det jag gav till dig
de nyplockade blommorna
i din hand
så är det...
Min sköra...*

93.02.02

DINA VARMA HÄNDER

*Från mörkret kommer jag
från kungariket som är okänt
det okända bevarar sej
och du mig.*

*Världen är din livmoder
jorden, himlen och de blomstrande...
Hjälp mig lite !
Sänd mig din doft,
med dina önsknigar,
med lågorna.*

*Att göra människorna ledsna
är inte mitt yrke,
det gör ont
utan att veta, om jag sårar.
Den naggar mig så sakta
söndrar mig den sorgen
när jag lämnar dina händer.*

*Min längtan är dold,
i ditt leende,
gläd mig i den vinterkylan
väggarna är törstigare än jag är...
Krymper ihop...*

TYST MED SINA BILDER...

*En liten tös,
med sina gudfaderlösa fingrar
målar skrattande clowner
de tavlorna tillhörde inte Picasso
hon vet inte vem Mona-Lisa var
ni söker namn, men inte konsten...*

DÅ ÄR VI FRIA

*Vad är det för mening att dö ?
Utan anledning stannar tiden, vännen min.
Vad är det som förvirrar oss?
Mellan väggarna, växer ändå kärleken.*

*På sin heta linje,
skriker vildheten.
Vi båda kom virvlande.*

*Jag delade mitt hjärta med dig,
utan att ljuga.
Kärleken fanns kvar
vi kände den smärtan.
Om den smärtan är frihet
då är vi fria...*

*Som vatten rinner tiden
men inte för den som är i cellen
vad är det för mening att dö ?
Mina syskon, ni är så unga
när jag ser er, smälter mitt hjärta
om den smältningen är frihet...
Då är ni fria...*

*Nu är jag vuxen, inte ett barn längre.
Som ett barn kan jag inte gnälla längre
och gråta, efter förlorade saker.
Det är svårt hos oss
det är inte lätt, vara pappa
det svåraste yrket.
Att lära dem sagor,
att lära dem mod.
Det är det som gäller hos oss,
att älska vitt
utan fläckar...*

*Håll mig lite,
med din bortsuddade skugga
tiden är inte inne för att dö...*

DITT UNGA HÅR

*Min ros, lös ditt unga hår fritt
för att det inte ska få rynkor.
På din panna, min tystnads vågor.*

*Inga trivel,
blommorna har inget språk,
eller det långa livets förflutna.*

*Vem sårade dig
du är sårad
vem trampade ner dig med sina kängor
dina barns tystnad.*

*Explosionen är tyst
i nattens mörka timme
en ros knoppblad blir vagga.*

*En del blir gungade
andra gungar i galgen
under barnens glädjefyllda sömn
- om morgonen-*

*Jag älskar dig
ack så älskar jag dig
mitt liv förlängs
på din regnbågshinna.*

PÅ BERGETS RYGG

*När solen bränner,
det mörka havet
berget står still i dimman.
Och dagen är så djup i mig
på den tomma stranden.*

*Människorna,
vandrar på gatorna
som står still i min längtan
på berget i djupa dalar
min svettiga penna,
ristar in min historia,
på bergets rygg.*

RÖRELSE

*Plötsligt hände utan misstro
i ett tomt rum, på söder
de älskandes lek
med en Östersjönska.*

*Jag lyssnade noggrant
med ett stetoskop
till hennes livmoder.*

*Ett nytt liv har gömt sej
en ung,
som rör sej och ler mot mig
det är min saknad.*

*Jag njöt alltid,
bli kliad på ryggen
av min mor.
Nu ligger allt så tyst
borta, levande
det är vilt som en vinterros
mitt i snön, i nordens Venedig
-Stockholm-*

*Jag står naken
mot den bitande kölden
med drömmarna
om den tredje
som ska bli kliad.*

28-02-1993

NÅGOT STORT SKER

*Med min sträva tunga
slickar jag bort de
förbjudande orden.
Så res er upp ur era mardrömmar.*

*Tystnaden lämnar vi till sömnen
med irriga ögon planterar vi,
av den vilda viljan en strävan
i den frusna jorden.*

*Det växer i tysthet,
något stort sker...
jag älskar den kvinnan,
som är mitt land
och under mina naglar,
dess jord.*

KRAMA MIG ÄLSKLING

*Krama mig älskling
ännu hårdare
så mycket du kan
jag vill känna
hur mycket jag är värd
i din varma famn.*

*Släpp mig inte
jag vill inte
fly bort med vinden
sätt mig fast
i din famn
i jorden
bland fuktiga rötter
så, vill jag dö
så vill jag äga en grav
så vill jag vila i ditt hjärta.*

19.02.1993

LIV I DIG

*Mina fötter bär med sej värken av vandringen
över vår, sommar, höst och vinter.
Hur många levde de ?
Mig glömmet inte vandringen,
de bondedörrarna
ensamma skogar,
gatorna, städerna,
barnen på fältet,
lättskrämda hararna med sina små hjärtan
Som gömde undan sina ungar.*

*Mig glömmet de inte
Hur ska jag glömma dem?
De som var en del av mitt liv,
de som var min glädje,
den glädjen serverar jag till dig,
Med mitt skrämde hjärta.*

*Natten ska väl vara lugn
Efter stormarna.
Natten ska väl vara lugn
Med den smärtan i din livmoder.
Natten ska väl inte vara lugn
Då min saknad utbytes mot glädje.*

*Liv i dig, du gläder mig min kära
du var min längtan i min mörka ensamhet
du kom med din sidennäsduk
Torkade bort mina tårar.
Nu, du är här, nära mig
med din glädje i min saknad.*

TAKNOCK

*Allt ändrar sej kära
min längtan är tung att bära
det är bara den som inte artar
i solig vinterdag.*

*Du frågar "Hur jag mår"
jo, bättre än så här kan det inte vara
men min längtan efter dig är obehärskad
det är den som håller mitt hjärta fånget.*

*Nya sagor viskar svalorna i mitt öra
de ska viska i evighet
på kärlekens taknock.
Så glad är jag idag i din närhet.*

*Ute den längtande våren
som smeker mig
rufsar om mitt hår
du, var har du gömt dig ?
Är du där ?
I min glädje.*

*Krama mig så hårt, ännu hårdare...
Det vill jag, smälta i din famn
som svett rinna på ditt bröst.
Mörkret härskar inte längre, min glädje.
Det är en saga, bortglömd i de ungas öron.*

25-03-1993

ARV

*Den dagen är här nu
sökandet är över
i den sista punkten på mitt ark.
Sagorna som jag lyssnade på,
i vaggan.
Ger jag nu till dig,
i arv...*